

## הסוחר הטוב מסרי

היה היה פעם סוחר בעיר סרי, שמכר כלי נחושת ופח. הוא עבר מעיר לעיר ביחד עם אדם שני שגם הוא סוחר בכלי מתכת. האישה השני היה תאוותן ואהב לקבל דברים חינם. הוא השתדל לשלם כמה שפחות על מה שקנה. כששניהם הגיעו לעיר כלשהי חילקו ביניהם את הרחובות. כל אחד הלך בחלק אחר של העיר וקרא: "כלי נחושת למכירה! כלי פח למכירה!" האנשים יצאו מבתיהם וקנו את סחורתם. בבית אחד גרה אישה זקנה עם נכדה. המשפחה שהייתה פעם עשירה, ירדה מנכסיה, והדבר היחיד שנשאר להם הייתה קערת זהב. הסבתא לא ידעה שהקערה היא מזהב, והיא שמרה אותה רק כי בעלה המנוח נהג לאכול ממנה בזמנים הטובים. הקערה עמדה על המדף בין כל יתר כלי המטבח ולא השתמשו בה. הסוחר התאוותן עבר ליד הבית הזה וקרא: "קנו את הכדים שלי, קנו את כלי המטבח!" אמרה הנכדה: "סבתא, קני לי, בבקשה, דבר מה." אמרה לה האישה: "יקירתי, אנחנו עניות ואין לנו כסף לקנות דברים. אין לנו אפילו מה להחליף עבור דבר חדש." "סבתא, הרי יש לנו קערה ישנה. אנו לא משתמשות בה. תראי כמה יתן לנו הסוחר עבורה. אולי הוא יקח אותה ויתן לנו דבר מה תמורתה."

הזקנה קראה לסוחר, הראתה לו את הקערה ואמרה: "אולי תקבל קערה זו ותתן לילדה דבר מה תמורתה?" הסוחר הערום לקח את הקערה, שרט אותה בציפורן וראה שהיא מזהב. אבל החליט להתחכם. לכן אמר שהיא לא שווה פרוטה, זרק אותה על הארץ והלך. חשב שאולי יוכל מאוחר יותר לקבל אותה חינם.



אך בין הסוחרים הוסכם שאחרי שאחד עובר ברחוב, מותר לשני לנסות ולעבור אחריו. לכן בא הסוחר השני באותו המקום וקרא: "קנו את כלי הנחושת שלי! קנו כלי פח!" ושוב הילדה שמעה אותו וביקשה שסבתא תנסה לקבל דבר מה תמורת הקערה.

אך הסוחר לא הסכים. הוא השאיר אצל לאישה את כל סחורתו ואת כל כספו ולקח רק שמונה מטבעות. הלך מהר לנהר ושילם בשמונה המטבעות עבור מעבר בנהר. בקרוב חזר הסוחר התאוותן לאישה ואמר: "תני לי את הקערה, אולי אתן לך בכל זאת דבר מה במקומה." "לא" אמרה האישה "אתה אמרת שהיא לא שווה ולא כלום, אבל השני נתן לי את כל סחורתו ואת כל כספו תמורתה."

הסוחר התאוותן כעס נורא וצעק: "בגלל האיש הזה הפסדתי הון! זו הייתה קערת זהב." הוא רץ אל הנהר, ראה את הסוחר הישר שט בסירה וצעק: "עצור! חזור!" אך האיש לא עצר. הוא הגיע לעיר שבצד השני של הנהר וחי שם חיים טובים בכסף שקיבל תמורה הקערה.

"אבל ילדתי" אמרה הזקנה "שמעת כבר את הסוחר הקודם, שזרק אותה על הארץ. אין לנו שום דבר להחלפה."  
"אבל האיש ההוא נראה לא ישר. וזה דווקא נראה נחמד. שאלי אותו, אולי יתן לך צלחת פח קטנה במקומה."  
"קראי לו, ותראי לו את הקערה" אמרה הזקנה.  
הסוחר לקח את הקערה ובאותו רגע ידע שהיא מזהב.



הוא אמר: "כל מה שכאן אצלי אינו שווה כמו הקערה הזו. הקערה זו היא מזהב. אינני עשיר דיו כדי לקנותה."  
"אבל אדוני" אמרה הזקנה "הסוחר שעבר כאן אמר שהיא לא שווה פרוטה וזרק אותה על הארץ. לא היה לו כל עניין בה. אם אתה חושב שהיא שווה משהו, קח אותה ותן לנו במקומה רק צלוחית קטנה לילדה."